

E. M. Remarque:

Pot nazaj

Roman

(Copyright by M. Feature Syndicate. Ponatis, tudi v izvečku, prepovedan.)

»Delo,« je odvrnil Georg omalovažujoče in je pustil, da je lesketal kristal v njegovi roki v luči svetiljke, »mi se znamo pač boriti, ne znamo pa delati.«
 »Zopet se moramo učiti delati,« je dejal Ludvik mirno iz kota zofe, na kateri je sedel.
 »Zato smo preveč pokvarjeni,« je odvrnil Georg. Trenutek je zavladal molk. Krog oken je šumel veter. Rahe je stopal z velikimi koraki po Ludvikovi majhni sobi. Videti je bil, ko da v resnici ne spada več med te stene knjig, tihote in dela, temveč da spada njegov ostri in jasni obraz v sivi uniformi samo še v jarke, boje in vojne. Upri se je z rokami ob mizo ter se sklonil do Ludvika, Luč svetilke je padala na njegove naramne znake, za njim so se pa svetilkali kremenjaki iz zbirke kamnov.
 »Ludvik,« je dejal oprezno, »kaj počnemo tukaj? Ozri se krog sebe in videl boš, kako porazno in brez-

71

upno je vse! Sami sebi in drugim smo v breme. Naši ideali so bankrotni, naše sanje ubite, mi pa letamo v tem svetu, polnem samih pridnih ljudi, ki imajo svoje namene, ko Don Kišoti, ki jih je zanesla usoda v tuj svet.«
 Ludvik ga je gledal dolgo časa. »Mislim, Georg, da smo bolni. Vojna nam tiči še v kosteh.«
 Rahe je prikimal. »Tudi se je ne bomo nikdar več iznebili.«
 »Pač,« je odvrnil Ludvik, »ker drugače bi bilo vse zastoj.«
 Rahe se je visoko vzravnil in udaril s pestmi po mizi. »To je ravno, kar me dela blaznim, da je bilo vse zastoj! Kakšni fantje smo bili takrat ko smo šli v vihr navdušenja ven! Zdelo se je, ko da je napočil nov čas, vse staro, strohnelo, polovičarsko, strankarsko je bilo pometeno, bili smo mladina, kakršne ni bilo nikdar prej.«
 Zagrabil je kepo gorskih kristalov iz Ludvikove zbirke k ročno granato. Pesti ste mu trznili.
 »Ludvik,« je nadaljeval, »v mnogih podzemskih rovih sem preležal, sami mladi ljudje smo bili, ki smo čepeli okrog borne sveče in čakali. Nad nami je divjal zaklepnjen ogenj ko potres — več nismo bili rekruti, vedeli smo, na kaj čakamo, in vedeli smo, kaj bo prišlo — toda Ludvik, v tistih obrazih v polu-

temi pod zemljo je bilo več ko zavest, več ko pogun, več ko pripravljenost na smrt — v tistih negibnih, trdih obrazih je bila volja po drugačni bodočnosti. Če so napadali, ali če so umirali, ta volja je bila v njih! Od leta do leta smo postajali bolj mirni, mnogo tistega iz prvih mesecev je odpadlo od nas, toda ta volja po boljši bodočnosti je ostala. Kje je pa ostala sedaj, Ludvik? Ali ne misliš, da je bila pomandrana v tej kaši redu, dolžnosti, žensk, pravilnosti in kakor se vse tisto imenuje, kar smatrajo ljudje tu, da je življenje? Ne, takrat smo živeli, čeprav mi stokrat zatrdiš, da sovražiš vojno, živeli smo tedaj, ker smo trdno skupaj držali, ker je plamtelo nekaj v nas, kar je bilo več ko vse to blato tukaj!«
 Teško je dihal. »Potrebno je bilo tisto, Ludvik! Enkrat, samo za trenutek, ko se je razlegal glas o revoluciji, sem mislil: Zdaj prihaja rešitev, zdaj je začel teči veletok nazaj, mogočen veletok, ki bo trgal, odnašal in si izkopal novo strujo — pri Bogu, hotel sem biti zraven. Toda veletok se je porazgubil v tisoče struj, revolucija je postala torišče preprirov za službe in službice, usahnila in zamazala se je: boji za poklice, razmere, družinske in strankarske ozire so ji izsesali življenje. Pri tem nočem biti udeležen. Tovarištvo je bila stvar brez žensk! Tja pojdem, kjer upam, da bom isto zopet našel.«

Konfekcija „Elite“ Prešernova ulica 7-9 priporoča, da si ogledate brezobvezno bogato zalogo damskih in moških plaščev ter oblek

»Düsseldorfski vampir« pred sodiščem

Po zaslišanju številnih žrtev, ki se jim je posrečilo rešiti svoje življenje, in pa raznih prič, ki pa v bistvu niso povedale dosti novega, so prebrali še izjave Kürtenove žene, kakor so jih napisali tekmo njenega zasliševanja med preskavo. Kürtenove žene niso povabili pred sodišče, ker nočejo, da bi javnost zvedela za njeno sedanje bivališče. Živi baje sedaj nekje v Lipsku, gotovega pa nihče ni ve.
 Kürtenova žena je danes stara 51 let; je torej 5 let starejša od svojega moža. Omožila se je s Kürtenom leta 1923. Dve leti po poroki je odšel Kürten v Düsseldorf, ona pa je prišla čez 2 leti tja za njim.
 »Jaz sprva za Kürtena nisem marala, ker mi ni bil posebno všeč, pravi žena, »znan pa je človeku zelo sladko govoriti na srce. Včasih mi je tudi grozil. Nazadnje sem pa le privolila za poroko. Kmalu pa sem spoznala, da obdružuje moj mož mnogo tudi z drugim izenskami. Ko sem prišla v Düsseldorf za njim, sem mu zagrozila ločitvijo. Od takrat naprej pa nisem več pazila nanj, pa tudi dražiti ga nisem hotela. Moj mož je vedno gledal na to, da je imel delo in je splošno čisto normalno živel; posebno dosti je dal na čedno obleko.

O svojem zadnjem pogovoru s Kürtenom pripoveduje žena: »Ko sem mu povedala, da je bila v hiši policija in ga vprašala, kaj je naredil, ej sprva molčal. Nato pa je rekel: »Da, da, jaz sem krivec! Jaz sem vsega krivec! Več ni hotel povedati. Nato sva se sešla opoldne na dvorišču v vrtičku, kjer sva kosila, potem pa sva odšla na sprehod in na sprehodu mi je zapupal vse z besedami: »Jaz sem naredil vse, kar se je v Düsseldorfu dogodilo!« Ko sem ga vprašala, če je tudi otroke moral, je rekel: »Sam ne vem, zakaj sem jih. Kar nekaj me je prijelo!« Nato je rekel: »Če mi obljubiš, da boš molčala, ti povem vse.« Obljubila sem mu to in potem mi je opisal in povedal vse, kar je storil. Kar nenadoma pa se je ustavil in vzkljnil: »Naredil sem veliko neumnost, bolje bi bilo, če ti ne bi bil nič povedal!« Pri teh besedah je postal neizrečeno mehak in krotek.
 Düsseldorf je hotel zapustiti še istega dne in je šel po denar v hranilnico. Hotel je nekaj časa potovati iz kraja v kraj. Končno pa mi je rekel, da bi se rad sestal z menoj še naslednjega dne popoldne ob treh. Tu so ga potem tudi prijeli. Konec procesa pričakujejo v sredo.

Koliko je avtomobilov na svetu

Vodilni ameriški list za interese avtomobilske industrije »Automotive Industries« objavlja statistiko, po kateri je bilo začetkom l. 1931. vseh avtomobilov na svetu 35 milijonov in 800 tisoč. Od teh je bilo 30 milijonov osebnih avtomobilov, 5 in pol milijona tovornih avtomobilov, 2 milijona in 800 tisoč motornih voz in 269 tisoč avtobusov. Največji prirastek v preteklem letu so dosegli motocikli, namreč 300 tisoč, kar je znak zmanjšane kupne moči vsled gospodarske krize.
 V Zedinjenih državah so imeli lani 26 milijonov in 700 tisoč avtomobilov, leto prej pa 26 milijonov in 600 tisoč. Prirastek avtomobilov je bil torej v Zedinjenih državah preteklo leto znatno manjši kakor v ostalem svetu. Izdelali pa so v Zedinjenih državah preteklo leto 3 in pol milijona avtomobilov, iz česar sledi, da so porabili novo produkcijo deloma za izvoz, deloma pa za nadomestek starih, potrtih avtomobilov.
 Produkcija avtomobilov v Evropi se je dvignila od 4 milijonov in 800 tisoč voz na 5 milijonov in 300 tisoč. Prirastek znaša torej okroglo 10 odstotkov. Tudi v Evropi se kaže gospodarska kriza v tem, da kupujejo ljudje mnogo več motociklov, kakor pa avtomobilov. V Nemčiji je to razmerje najbolj neugodno, kajti tam pride na 659 tisoč avtomobilov kar 731 tisoč motociklov.

Nekaj statističnih podatkov o Švici

Švicarski statistični urad pravkar objavlja podatke o rezultatu zadnjega ljudskega štetja, izvršenega začetkom decembra meseca l. 1930.
 Po najnovšem štetju ima Švica 4.082.511 prebivalcev (leta 1920: 3.880.320). Prebivalcev ima torej kraljevina Jugoslavija trikrat več.
 Po veri je 2.320.764 protestantov, 1.670.551 katolikov, muslimanov, pravoslavnih, brezbožnikov itd. pa je 72.718. Število katolikov se je dvignilo za 5,21 odstotkov, v samem Curihu pa za 25,84 odstotkov. Protestantov je za 4 odstotke več. Večji napredek katolikov pripisujejo večjemu številu svojstev med katoličani.
 Število židov se je zmanjšalo od 20.097 (leta 1920) na 18.478. Ta padec pripisujejo med švicarskimi židi zelo razširjenemu običaju, da židje nimajo ali nobenih otrok ali pa le po enega.
 Moških je bilo v Švici leta 1930: 1.966.152, žensk pa 2.116.359. Švicarskih državljanov je bilo 3.716.864, tujcev pa 305.648.
 Največje mesto je Curih (250.584 prebivalcev), temu pa sledi: Basel (147.417), Zeneva (144.107), na četrtem mestu pa je zvezno glavno mesto Bern s 113.114 prebivalci.

Krave v kavarnah

Mi imamo krave navadno zaprte v hlevih; v kavarnah vidimo kašno »kravo« pri nas le v izjemnih slučajih ali pa v poznih nočnih urah...
 Na Portugalskem je pa drugače. Sredi velikih mest in v najbolj elegantnih kavarnah imajo med kupi časopisov in v gneči gostov privezane pravo kravo, ki mlika in ki jo molzejo po potrebi, če zahteva gost par kapljic svežega mleka za svojo kavo. Na ta način hočejo portugalski kavarnarji dokazati, da imajo res sveže mleko na razpolago.
 Sveže kravje mleko je namreč na Portugalskem velika redkost. Pridelujejo pač dosti olja, mleka pa ne. Kolikor ga pa imajo, ga ne morejo pripeljati v mesta, ker bi se spotoma vse sesirilo. Železnice vozijo na Portugalskem silno počasi, vročina je huda in zato vlada po vseh mestih veliko pomanjkanje mleka.

Moč živalskih mišic

Danes je dognan astvar, da delujejo človeške mišice dosti bolj ekonomično kakor pa parni stroj. Pri parnem stroju gre v nič 96 odstotkov producirane toplote in samo 4 odstotki se izpreminjajo v mehanično energijo ali »delo«. Šele v najnovjšem času se je posrečilo parni

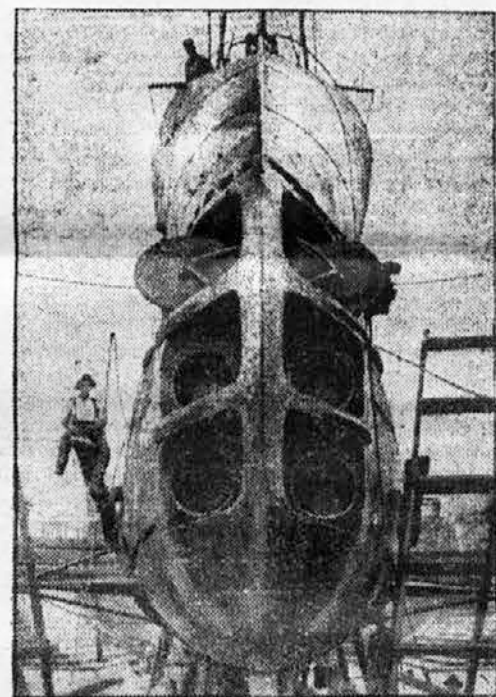
stroj izpolniti tako, da daje do 13 odstotkov mehanične energije, vsa druga toplota pa gre še vedno v nič.
 Mnogo varnejše pa deluje človeško mišičje, ki črpa za svoje delo potrebno toploto iz vsakdanje hrane. Lačen človek seveda ne more mnogo »delati«, ker njegovo telo oziroma mišičje ni dovolj »zakurjeno«. Dokazali pa so točno, da porabi mišičje najmanj po 20 odstotkov toplote za »delo«, ostanek pa porabi, da se vzdržuje toplota telesa sploh.
 Še bolj varno izrablja toploto živalsko mišičje. Najboljši človeški tekač teče 9-6 metra na sekundo, konj pa 22 metrov na sekundo. To je dokaz, da dela živalsko mišičje še mnogo bolje kakor človeško.

Najstarejši mož na svetu, Zaro Ago iz Carigrada, pride v Berlin. Zaro Ago je star baje 157 let. Rodil se je l. 1774. Zaro Ago se vrača iz Amerike.

Pogled na zamrznjeno reko Memel pri mestu Tilzit-u. Ledene mase so povzročile povodenj, ki je napravila milijonsko škodo.

Najnovjša avstralska podmornica. Sprednje odprtine so cevi za izstrel torpedov.

Spoli se izpreminjajo

Ni še dolgo tega, kar so časopisi poročali, da se je danski slikar Edgar Wegner čisto naravnim potom izpremenil v žensko. Ta dogodek je vzbudil po vsem svetu veliko pozornost.
 Takih slučajev pa pozna zgodovina več. Zelo znana je zgodovina plemenitaša d' Eona. Ta človek je bil rojen leta 1728 in je dosegel visoko starost 83 let. Od teh je preživel 49 let kot moški, 34 let pa kot ženska. Kralj Ludvik XV. ga je bil poslal kot diplomata v Rusijo. Plemenitaš je potoval tja v ženski obleki. Ruska cesarica Elizabeta, ki ni imela najmanjšega pojma o moški preteklosti francoskega »diplomata«, je imenovala d' Eona za svoje »bralko«. V svoji ženski obleki je žel d' Eon med moškim svetom v Petrogradu ogromne uspehe in angleški poslanik na ruskem dvoru je bil na francoskega »diplomata« ves nor. Svoja zadnja leta je preživel d' Eon v Londonu, kjer je umrl leta 1810 kot ženska.
 Švedska kraljica Kristina pa je slovela zaradi svoje moškosti. Prav tako moškasta je bila tudi soproga danskega kralja Kristijana VII, Matilda Karolina. Tudi francoska pisateljica Gerge Snd, ki je bila mati več otrok, je navadno nosila moško obleko.
 Tudi slikarica Roza Bonheur ni nikdar nosila ženske obleke.
 Znani so pa tudi ženski vojaki. V 16. stoletju si je pridobila veliko vojaško slavo Španka Katarina de Crauso, ki se je odlikovala v neštetih bitkah v južni Ameriki. V avdienci jo je sprejel sam papež Urban XVIII, in ji je dovolil, da sme nositi moško obleko. Leta 1800 pa je stopil v pokoj neki avstrijski poročnik, o katerem so pozneje dognali, da je ženska, Frančiška Tanagota po imenu. Rusinja Helene Blavatska pa se je borila pod Garibaldiem in je bila težko ranjena v bitki pri Mentoni.